

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 72 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. (tylko dla osób prywatnych); dla poszuk. pracy 20 gr. Pierwsze słowo tusty druk (najwyżej dwa słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 56.

Kraków, niedziela 10 marca 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do donu 5 Zł.

Włochy energicznie odpierają angielskie próby szantażu.

KOMITET ANGLIJSKO-WŁOSKI WSZCZYNIAŁ W IAZC OSTROŻNE ZOBOWIĄZANIA

(=) Rzym, 8 marca. — Decyzja komitetu londyńskiego, według której ładunki węgla na zatrzymanych 13 okrętach włoskich, zdążających do Włoch, podlegają konfiskacie jako zdobycz wojenna, wywołała nowe poważne zaostrenie napięcia stosunków pomiędzy Anglią i Włochami.

W Rzymie podkreśla się, że dotychczas już 18 państw neutralnych rości sobie prawo do swobodnego wywozu towarów z Niemiec i że optymizm, okazywany pozornie w Londynie, jest tem mniej usprawiedliwiony, że pomiędzy Foreign Office a ministerstwem blokady zarysowały się poważne różnice zdań w sprawie odpowiedzi na ostatnią notę włoską.

Polityczny nacisk ze strony Anglii staje się, jak podkreśla „Popolo di Roma“ coraz wyraźniejszy. Neutralni obserwatorzy wyjaśniają, że zamiary Anglii, która za swój drogi węgiel pragnie otrzymać od Włoch materiały wojenne, w rzeczywistości mają na celu rozbrojenie Włoch, ażeby uniemożliwić im uprawianie polityki niezależności.

Co się tyczy zaś zamierzonego przez Anglię zatrzymania okrętów włoskich aż do zakończenia wojny, to nie oznacza to nic innego jak tylko **chęć uzależnienia ich wydatków od zachowania się Włoch podczas całego okresu trwania wojny**, a to równa się wołającemu o pomstę do nieba politycznemu naciskowi.

Prasa północno-włoska również nie tak powagi sytuacji. I tak „Popolo d'Italia“ oświadcza, że konflikt z Anglią stał się **jeszcze poważniejszym** wskutek ostatnich kroków brytyjskich. Wątpliwości, jakie można było jeszcze żywić co do zamierzeń rządu brytyjskiego, obecnie zostały zupełnie wyświełone.

„Gazetta del Popolo“, wychodząca w Turynie, pisze, że decyzja Anglii w sprawie zatrzymania węgla zaostriża jeszcze ciekawość na treść odpowiedzi, jaką rząd brytyjski przygotowuje na notę protestacyjną Włoch. Kto uważnie i krytycznie śledzi ostatnie posunięcia rządu brytyjskiego — wywodzi dziennik dalej — tego musi zaskoczyć ich **charakter pewnego zdenerwowania i podniecenia**. Niejeden z mężów stanu, odpowiedzialny za Imperjum Brytyjskie, musi zdradzać zaniepokojenie i zdenerwowanie, ponieważ stan interesów, i to tych wielkich interesów wojennych, przedstawia się dla Anglii wcale nie różowo. Wojna, w jaką zawikłała się Anglia, przybrała całkiem inny przebieg, aniżeli wyobrażali to sobie polityczni kierownicy Wielkiej Brytanii przed sześciu miesiącami, i to właśnie wywołuje u podlegaczy brytyjskich niezwykle poważne zaniepokojenie.

Akty gwałtu Anglików budzą w państwach neutralnych obawę.

Co piszą dzienniki jugosłowiańskie o zajęciu włoskich okrętów węglowych.

(=) Białogród, 8 marca. Prasa jugosłowiańska śledzi z niezwykłą uwagą w dalszym ciągu rozwój wypadków między Rzymem a Londynem. Dzienniki tutejsze ogłaszają wiadomości z tej dziedziny w formie sensacyjnej i na czołowych szpaltach.

Zagrzebskie „Nowosti“ zauważają, że postępowanie brytyjskie skomplikowało sytuację, a mimo to nie potrafiło stworzyć zamknięcia pierścienia blokady przeciwko Niemcom, jak z pewnością będą usiłowali twierdzić ze strony brytyjskiej. Jakikolwiek będą dalsze kroki Anglii, pewnym jest, że doprowadzą one tylko do powiększenia trudności reszty krajów neutralnych.

Głosy potępienia w prasie japońskiej

(=) Tokio, 8 marca. Różnice zdań angielsko-włoskie, zaostrene wskutek konfiskaty włoskich parowców węglowych, posiadają dla dalszego rozwoju sytuacji politycznej decydujące znaczenie — tak ocenia dziś Tokio Asachi Shimbun — postępowanie Anglii wobec Włoch.

Mocarstwa zachodnie zdają się nie brać

„W sposób brutalny grozi Anglii wolność handlu w niektórych portach“

Dzienniki hiszpańskie zastrzegają się przeciwko brytyjskiemu systemowi wojennemu na morzu.

(=) Madryt, 8 marca. — Sprawa zatrzymania przez Anglię włoskich okrętów węglowych jest głównym tematem dnia roztrząsanym przez śródowe wieczorne dzienniki hiszpańskie.

Obecnie jeszcze raz okazuje się — pisze „Informaciones“ — jakich metod chwytą się Anglija prowadząc akcję wojenną. Polegają one na **gnębieniu wolności handlu**

przytem w dostatecznej mierze pod uwagę, że postępowanie Anglii wobec Włoch może mieć poważny wpływ na dalszy rozwój politycznej sytuacji w Europie. W każdym razie konflikt angielsko-włoski w sprawie zarządzeń o kontrabandzie stanowi w obecnej chwili najpoważniejsze zagadnienie, interesujące obydwaj kraje.

Piraci angielscy zatrzymali już 16 okrętów włoskich.

(=) Amsterdam, 8 marca. Associated Press donosi, że według ostatnich informacji otrzymanych przez tą agencję, Anglię odprowadzili do portów kontrolnych 10 nowych parowców włoskich z ładunkiem węgla.

W ten sposób liczba zatrzymanych okrętów włoskich podwyższyła się do 16-tu.

Anglia skonfiskowała węgiel przeznaczony dla Włoch.

(=) Amsterdam, 8 marca. Angielska komisja blokady, której przedłożono wczoraj dokumenty z zajętych włoskich statków węglowych, skonfiskowała ładunki ośmiu okrętów, wynoszące przypuszczalnie 60.000 ton. Dziewiąty transport został „zwolniony“, ponieważ okręt „Loasso“ opuścił Rotterdam już w dniu 1 marca i został jedynie w drodze zatrzymany wskutek zepsucia się maszyny. W ciągu wczorajszego dnia, liczba okrętów z ładunkiem węgla z Rotterdamu, stojących na kotwicy w dokach kontrolnych podwyższyła się do 16.

wszystkich państw, bez względu na to czy są to państwa neutralne, czy też prowadzące wojnę.

Dzięki swej nocie protestacyjnej stał się **Rzym orądownikiem wszystkich państw neutralnych**, które chcą uprawiać handel zamorski kierując się zasadami prawa międzynarodowego. Z tego też względu zignorowanie noty włoskiej przez

Anglię może mieć następstwa bardzo poważne. Wskutek postępowania Anglii wszelkie pojęcie neutralności stało się wybitnie uniemożliwione.

Również „Alcazar“ podkreśla, że wysłana przez Włochy nota protestacyjna nie jako bierze w swą obronę **wszystkie państwa neutralne**. Myli się Anglija jeśli przypuszcza, że temi metodami będzie mogła na nowo pozyskać Włochy jako odbiorcę węgla i innych wytworów. Już poprzednio zwróciły Włochy uwagę na fakt, że **wolność handlu będzie niemożliwa tak długo, jak długo trwać będzie angielska samowola**. (p).

Protest sowiecki w Londynie przeciw konfiskacie okrętu.

(=) Amsterdam, 8 marca. — Ambasador Rosji sowieckiej w Londynie złożył w Foreign Office protest przeciw konfiskacie sowieckiego okrętu na wodach Hong-Kongu przez angielską marynarkę wojenną.

Francja także uprawia rabunek poczty.

Rewizja na parowcu japońskim w Indochinach.

(=) Tokio, 8 marca. — Według nadeszłych tu ostatnio doniesień japoński parowiec „Bangkok Maru“ (5.351 t. r.), został w czasie swego pobytu w porcie Haiphong we francuskich Indochinach **poddany rewizji przez miejscowe władze, przyczem skonfiskowano wiele wódek z pocztą, przeznaczoną do Niemiec**.

Bardzo energiczny protest japońskiego konsula generalnego w Hanoi pozostał bez rezultatu.

Nienasycone apetyty plutokratów angielskich

Obecnie chcą powiększyć ewoje dochody z zakładów elektrycznych.

(=) Amsterdam, 8 marca. — Angielscy plutokraci, pomimo olbrzymich zarobków, jakie zdołali dotychczas zgarnąć, dzięki koniunkturze wojennej, zdradzają wciąż **nienasycone apetyty**.

Obecnie zwrócili oni uwagę na **zakłady elektryczne**, które mają posłużyć im do dalszego wyzyskiwania ludu angielskiego. W ostatnim czasie cały szereg angielskich towarzystw elektrycznych podwyższył taryfy za energię elektryczną.

W związku z tem „Daily Express“ stwierdza, że jeden z tych zakładów od roku 1930 wypłacił dywidendę w wysokości 10 proc. a nawet więcej i, że **londyńskie zakłady elektryczne podwyższyły niedawno swą taryfę, mimo iż rozporządzają kapitałem rezerwowym ponad 775.000 funtów**. Obowiązkiem rządu jest zmuszenie zakładów elektrycznych do utrzymania taryfy na niższym poziomie. Pismo apeluje do wszystkich zainteresowanych ministrów, aby natychmiast podjęli inicjatywę w tej sprawie.

Przywódcy młodzieży rumuńskiej złożyli wizytę w Niemczech, gdzie zapoznali się z organizacjami niemieckiej młodzieży. Na zdjęciu widzimy powitanie gości rumuńskich w jednym z urzędów berlińskich

Po powrocie z rejsu dalekonośnego członkowie załogi jednej z niemieckich łodzi podwodnych zdają raport swym przełożonym.

Dzisiaj na dzień

(=) Kraków, 8 marca.

W poszukiwaniu Anglija od długiego czasu przygotowywała wojnę przeciwko Niemcom, Anglija pragnęła tej wojny, ponieważ uważała ona znowu Niemcy za groźnego konkurenta na rynku światowym, konkurenta, który zdaniem Wielkiej Brytanii, poważnie zagrażał jej panowaniu nad światem.

Przez wiele lat Anglija pracowała nad stworzeniem pierścienia, okrażającego Niemcy, podobnie jak w roku 1914. W lecie ubiegłego roku dyplomaci brytyjscy rozpoczęli z niezwykłą gorliwością, sezon podróży. Mister Strang otrzymał „zaszczytną” misję zabiegania w Moskwie o laski Kremla, a generał Ironside miał przygotować teren w Warszawie.

Podczas gdy działalność mister Stranga wyczerpała się zasadniczo w tem, że wysiadywał on bezskutecznie w przedpokojach gabinetów moskiewskich, jego warszawski kolega mógł się poszczycić lepszymi rezultatami. Dzięki krótkowzroczności ówczesnego rządu polskiego udało się mu doprowadzić do zawarcia wstępnego porozumienia w sprawie polsko-angielskiego paktu pomocy.

W ten sposób udało się też Wielkiej Brytanii znaleźć przynajmniej jedną ofiarę dla swych mocarstwowych interesów. Kiedy jednak na rozkaz Londynu wybuchła wojna, ku niemiłemu rozczarowaniu inicjatorów polityki okrażania w Paryżu i Londynie, okazało się, że starannie przemyślany pierścień okrażający posiada zbyt przewiewne luki.

Kiedy więc w przeciagu niespełna trzech tygodni opór Polski został złamany i na wschodzie przywrócono uporządkowane stosunki, sytuacja inicjatorów okrażania nie przedstawiała się wcale różowo. — Na polu walki pozostały jedynie Anglija i Francja. Pierwsze tygodnie wojny wykazały jak na dłoni, że zachodnie demokracje gruntownie przespekulowały swą grę.

W tym stanie rzeczy brytyjski aparat dyplomatyczny rozpoczął nową grę. — Na pierwszy ogień poszedł tym razem Białka, który w czasie wojny światowej oddał tak cenne usługi. Jednak narody bałkańskie nie zapominały skutków tej wojny i wcale nie zdradzają ochoty do poświęcenia krwi swoich synów na polach bitew dla interesów brytyjskich. Wszystkie zabiegi o pozyskanie sobie względów tych narodów pozostały bez rezultatu.

Wobec tego oczy Wielkiej Brytanii skierowały się na północ. Po Polsce, Finlandja musiała odpokutować za swą łatwowierność wobec obiecań brytyjskich. — Napad na „Altmark” i nieustanne naruszanie terenów neutralnych i neutralnych wód suwerennych miały na celu rozszerzenie terenu wojny także na państwa północne. Dzięki jednak rozprawce meżów stanu, kierujących polityką państw północnych także i te próby poszły tą samą drogą, co ich poprzedniczki.

Ale także Imperjum Bryt. okazuje niewielką ochotę do praktycznego wspomoczenia swego kraju macierzystego. Niezależnie od hasła walki o wolność, głoszonych w Indjach, oraz zdecydowanej odmowy ze strony Afryki Południowej, pomoc pozostałych ludów imperjum streszcza się głównie w obietnicy „moralnej” pomocy.

Oczywiście Londyn nie jest zachwycony takim rozwojem wypadków i przemysłowa nad zemsta. Kraje neutralne muszą odczuć na swojej skórze, że doprowadziły do gniewu „wszechpotężny” Albion. To też depta się ich prawa, szkodzi się ich stosunkom gospodarczym i ogranicza się na każdym kroku ich handel.

Natomiast własne ludy — jeżeli już nie chcą walczyć — muszą podraperować brytyjski skarbiec wojenny. W tym też celu Londyn nałożył na tubylców w swych koloniach potężny podatek wojenny. To jest

jedyna pomoc, jaką Wielka Brytanja może jeszcze wymusić przy pomocy siły swoich bagnietów. Trzeba przyznać, że potężny Albion stał się już skromny w swoich wymaganiach.

Rumunja pozostaje wierna swej dotychczasowej polityce.

Mowa tronowa króla Karola.

Bukareszt, 8 marca. We czwartek nastąpiło otwarcie rumuńskiego parlamentu. W mowie tronowej, wygłoszonej z tej okazji, król Karol zaznaczył, że wśród obecnych, poważnych, warunków utrzymanie stanu narodowego posiadania jest pierwszą i najważniejszą troską całego narodu. Stosując się do zasad polityki pokojowej Rumunja po wybuchu wojny oświadczyła, że dotrzyma wszelkich zobowiązań, ustalonych przez układy, ponieważ tego rodzaju stanowisko odpowiada zarówno interesom Rumunji, jak i interesom pokoju, któremu Rumunja stale służy. Zasady te skłaniają Rumunję do podtrzymania normalnych stosunków handlowych.

Przyjazne stosunki z sąsiadującymi krajami zostały rozbudowane. Odbita w ub. miesiącu konferencja w Belgradzie dała ponownie okazję do stwierdzenia, że między państwami bloku bałkańskiego panuje niezmienna solidarność i że kraje te wspólnie pracują w interesie pokoju i bezpieczeństwa.

częstwa. Troska Rumunji o te sprawy zbliżyła w ostatnich czasach Rumunję do innych mocarstw. Serdeczne przyjęcie, zgotowane przedstawicielom młodzieży rumuńskiej we Włoszech wywołało w Rumunji głośne echo, podobnie jak i przyjazne przyjęcie ministra skarbu w Sofji, które zostało stwierdzone w kraju z dnem zadowoleniem.

W mowie tronowej zaznaczył pozbawiony król Karol, że, ze względu na nowe zadania, rząd jest zmuszony do nałożenia zwiększonych podatków.

Uroczystość otwarcia parlamentu została poprzedzona posiedzeniem rady tronowej, która odbyła się wieczorem poprzedniego dnia. Na radzie tej minister spraw zagranicznych Gafencu złożył sprawozdanie z obecnej sytuacji międzynarodowej i rumuńskiej polityki zagranicznej. Postanowienie prezydenta rady ministrów postępowania bez zmian po dotychczasowej linii politycznej, zostało przez radę tronową jednogłośnie potwierdzone.

Walka pomiędzy sprzymierzeńcami.

Strach przed atakami niemieckimi ma wielkie oczy.

(=) Rzym, 8 marca. — Prasa włoska otrzymała doniesienie z Buenos Aires, że w pobliżu Teneriffy doszło do walki artyleryjskiej pomiędzy uzbrojonym parowcem angielskim a francuskim pancernikiem wojennym, w czasie której 14 marynarzy francuskich zostało zabitych od polsku, a francuski okręt doznał poważnych uszkodzeń.

Powodem walki był błąd Francuzów, którzy przypuszczali, że mają przed sobą niemiecki statek handlowy. Dopiero gdy statek brytyjski odpowiedział ogniem, Francuzi zorientowali się, że mają do czynienia z Anglikiem, ponieważ, jak to zeznał sam komendant statku francuskiego, niemieckie okręty handlowe nie są uzbrojone.

Wielki program budowy statków dla kanału Dniepr-Bug.

Do 15 IV. br. powstanie 54 nowych statków. — Oświadczenie zast. komisarza ludowego żeglugi rzecznej Lukjanowa w sprawie rozbudowy najważniejszych arterij komunikacji rzecznej

(=) Moskwa, 8 marca. Zastępca komisarza ludowego dla żeglugi rzecznej Lukjanow udzielił „Prawdzie” interesujących szczegółów na temat komunikacji okrętowej na kanale Dniepr-Bug, posiadającej doniosłe znaczenie dla niemiecko-sowieckiej wymiany towarowej a będącej obecnie w stanie gruntownej reorganizacji.

Okrętowa trasa komunikacyjna, łącząca rzeki Styr, Prypec i Pinę — oświadczył komisarz Lukjanow m. in. — ma służyć w pierwszym rzędzie dla transportów zboża, cukru, soli, produktów naftowych i metali.

Ruch na tej trasie będzie podjęty w najbliższym czasie.

Celem nadążenia wzmocnionym zapotrzebowaniem dla masowego przewozu towarów wypracowano szeroki program budowy statków, przewidujący jeszcze w roku bieżącym budowę wielkiej liczby galarów, holowników i statków motorowych. Ilość statków kursujących na rzekach zachodniej Białorusi ma być powiększona 20—25-krotnie w porównaniu ze stanem w b. państwie polskim.

Już w terminie do 15 kwietnia br. — podkreślił komisarz Lukjanow — można się

liczyć z postawieniem do dyspozycji 54 nowych statków towarowych. Ponadto, do 15 maja br. warsztaty kijowskie wykonają 15 holowników, a warsztaty w Zaporozu i Chersonie — 20 statków towarowych.

15 fabryk na terenie nadwołżańskim pracuje w przyśpieszonym tempie nad technicznym wyposażeniem i zmontowaniem holowników i statków motorowych. Celem przyśpieszenia budowy statków przewidziana jest znaczna rozbudowa doków w Pińsku oraz budowa nowych doków w Dawidgródka. Na rozbudowę urządzeń portowych w Brześciu, Pińsku i innych wielkich ośrodkach przeładowniczych przeznaczono 3 miliony rubli.

Samoloty angielskie naruszyły neutralność Danji.

Komunikat wojenny niemiecki.

(=) Berlin, 8 marca. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

Na froncie zachodnim nie zanotowano żadnych szczególnych wydarzeń.

Niemieckie loty wywiadowcze nad Angliją kontynuowane były w dalszym ciągu. Pojedyncze samoloty brytyjskie nadleciały w nocy z 5 na 6 marca br. nad zatokę niemiecką i szybowały przelotem nad północno-zachodnią częścią wybrzeża niemieckiego. Jeden aparat brytyjski przeleciał nad duńskiem terytorjum, na północ od miejscowości Sylt.

Angielski okręt-cysterna storpedowany.

Płynął on w konwoju.

(=) Amsterdam, 8 marca. Jak donoszą pisma holenderskie, został storpedowany, płynący w konwoju angielski okręt-cysterna „San-Florentino” (12.841 t. r.) Jak wynika z nadawanych przez okręt sygnałów alarmowych z prośbą o ratunek, potwierdził on fakt storpedowania.

Jeszcze dwie oliary „wybrzeża śmierci”

(=) Amsterdam, 8 marca. — Według informacji Reutersa zatonał parowiec „Bennattow”, mający swój port macierzysty w Dundee. Przyczyna wypadku nie jest jeszcze znana. Kadłub okrętu przyholowano. Według wszelkiego prawdopodobieństwa załoga okrętu w sile dziewięciu marynarzy zginęła.

Holenderski motorowiec „Eizena” (197 t. r.), odbywający podróż z Gallathe (Holandia pld.) do Leith (Szkocja), z ładunkiem cebuli, poszedł onegdaj na dno. Z póród 5 osób liczącej załogi tego statku, trzem udało się uratować.

Katastrofa szwajcarskiego samolotu wojskowego.

Berno, 8 marca. — Nad placem ćwiczeń w mieście szwajcarskiem Thun spadł samolot wojskowy, który został zaskoczony przez burzę śnieżną.

Pięciu żołnierzy poniosło śmierć w miejscu, jeden został ciężko ranny.

Katastrofalna eksplozja we włoskiej fabryce amunicji.

(=) Rzym, 8 marca. — W laboratorium fabryki amunicji „Vulcania” w miejscowości Montichiari, w okolicy Brescii wydarzyła się silna eksplozja, która spowodowała zupełne zniszczenie laboratorium i częściowe zawałenie się kilku fabrycznych. Wskutek tej katastrofy 6 osób zostało zabitych zaś 19 rannych.

ROMAN SZKLARSKI.

Pilotka i mitaść

5)

— O! to nieprawda! — odezwała się starsza panna, schodząc po schodach. — Jestem bardzo zadowolona z Nelly, ale że ona się nudzi ze mną — to jasne. Za stara jestem dla niej, aby nadać jej w rozrywkach, no a na koniu to nie siedziałam nigdy w życiu i nigdy nie siada. Musi pan coś na to poradzić.

— Już poradziłem — odezwał się pan Pillow — oto jest pan Janusz Korski, który będzie wam obydwu pomocnym. Pani — panno Nicholson, ułatwi on opiekę nad Nelly podczas godzin jazdy konnej i innych sportów, a Nelly będzie miała towarzysza do swych awanturniczych wypraw nad morze.

Nelly podejrzliwie spojrzała na młodego człowieka.

— Skąd go znasz papo? — zapytała.

Kłopotliwe milczenie zaległo hall willi.

— To mój stary znajomy — odezwał się mr. Pillow — spotkałem go wtedy, gdy jeszcze byłem w Europie na wojnie.

— Nigdy mi nie mówiła, że byłaś na wojnie w Europie — zawołała z oburzeniem Nelly. — No a przytem mr. Korski tak młodo wygląda, że nie zdaje mi się, aby mógł on brać udział w wojnie.

— Co ty wiesz o wielkiej wojnie. Wtedy, przed laty brały w niej udział nawet dzieci — tłumaczył się Pillow. — Tak czy owak

pan Korski wie, o co chodzi i będzie cię uczył rozmaitych sportów.

— No nie wiem, czy mnie będzie mógł czegośkolwiek nauczyć — odezwała się czupurnie Nelly. — Kto wie, czy to ja jegonię będę musiała podciągać w jakiejś umiejętności.

Pillow zastanowił się. Nie mógł odmówić Nelly pewnej dozy słuszności. Faktycznie nie zadał sobie trudu na zbadanie umiejętności Korskiego. Co będzie, jeśli okaże się, że Korski słabiej jeździ na koniu, niż Nelly, już nie mówiąc o tem, na jaką awanturę się narazi, jeśli wyjdzie z pod drugiego króla przy bridżu. Pillowowi włosy stępnęły deba. Nie było już jednak odwrotu. Uspokoił go jednak w pewnej mierze Korski.

— Nie obawiam się egzaminu, panno Nelly — oświadczył — a co do wojny, to faktycznie brałem w niej udział. I nie jestem tak młody, jak na to wyglądam.

Młodej dziewczynie pochwiliło, że dorośli, przystojny człowiek nazywał ją tak oficjalnie miss, więc już nie nie odpowiadała. — Wdał się w sprawę natomiast Pillow.

— Co ja pan tak tutaj. Nelly jest jeszcze dzieckiem i ma jej pan mówić po imieniu.

— Ale w takim razie i ja będę mówiła panu po imieniu. — Zaprotestowała Nelly. — A pozbawie nie jestem już takim dzieckiem, jak to mówi papcio. — Skończyła już 15 lat. Jak panu na imię — zwróciła się do Korskiego.

— Janusz.

— To jakieś obce imię. Co to znaczy. Korski próbował jej to wytłumaczyć,

ale ponieważ i tak nie zdołał odpowiednio wyjaśnić, więc wątpliwości te rozciąła Nelly:

— Będę pana nazywała Johnny i koniec.

— Dobrze — zgodził się Korski, który zaczął się dobrze czuć, nie potrzebując myśleć o tem, co będzie jadł na drugi dzień i gdzie spędzi najbliższą noc. W tej chwili byłby się zgodził na wiele innych, o wiele poważniejszych rzeczy, byleby tylko móc dalej siedzieć w hallu i słuchać szebisiotu małej Amerykanki.

— No, a teraz — zabrał głos znowu Pillow — pójdziecie moje dzieci do swoich zajęć, Nelly pokaże panu stajnię i ogród, a ja muszę chwilę popracować. Spotkamy się na obiedzie, a potem może zagramy w bridża?

— O papcio wyjeżdża już ze swoim bridżem. Nie mamy czwartego.

— A przecież panna Nicholson gra...

— Nie będziesz przecież grywał córki i swoich pracowników papo! — zgromiła ojca mała. — Nie możesz od nas zbyt wiele wygrać. A grasz zbyt dobrze, abyśmy my ciebie mogli ograć.

— No to postaram się o jakich gości. — Zatelefonuje do starego Readheda, może będzie chciał przyjechać. Dzisiaj niedziela to będzie miał czas.

— Chodźmy więc Johnny — wołała Nelly do Korskiego. — Pokażę panu moje konie. Mam ich dwa. Jeden, to stara spokojna klacz „Sally”, a drugi to młody ogier „Piorun”. Ojciec nie pozwala mi na nim jeździć, a to taki piękny koń. Niech pan sobie wyobrazi. Już zaczął biegać na wyszcigach, wszyscy się po nim wiele spodziewali, a tymczasem zachorował i musiano go wycofać z toru. Ojciec kupił go

za bezcen, właściwie zupełnie niepotrzebnie, gdyż koń jest bardzo nerwowy i nikt nie chce siąść na niego. Oprawdza go tylko stajenny codziennie i koń pastę się jak nieszczęście.

Przez piękną werandę wyszli obydwój na plac przed willą starannie ukwiecony gazoniem, trawnikami i drzewami. Nelly, szebisiotając ciągle, prowadziła Janusza w głąb zabudowań. Niebawem dotarli do stajni. Janusz poczuł coś jakgdyby rozrzwienia, gdy przypomniał sobie rodziną wólkę, gdzie ojciec prowadził go codziennie do koni i uczył jazdy konnej. Na chwilę oczy zamgliły się mu wzruszeniem, ale szybko opanował się i wszedł za Nelly do stajni.

W świetnie utrzymanych bokсах stały dwa konie. Poważna, spokojna Sally odwróciła głowę od Jozu, spoglądając w stronę dziewczynki. Gdy ta weszła do przegród, klacz zaczęła szukać cukru po kieszeniach, lasząc się do swej pani. W sąsiednim boksie stał drugi koń, ów sławetny „Piorun”. Zarzął cicho, poczem zaczął się wspinać na tylnych nogach. Widać było, że obecność obcych niepokoi go. Janusz nie zastanawiając się wskoczył do przegród, ujął silnie za kantar, głosząc jedwabistą sierść konia.

— Johnny — krzyczała Nelly — wychodź stamtąd. On cię zabije!

— Nie zabije mnie, jeśli do tego czasu tego nie zrobił — oświadczył spokojnie Korski. — Koń nie jest taki zły. Jest trochę znarowiony, ale kilka dni treningu i będzie jadł z ręki, jak Sally.

(Ciąg dalszy nast.)

Poezja i rzeczywistość.

Czy człowiek istniał przed 12 milionami lat?

Ciekawe wykopaliska w Ameryce półn.

Tak prawdopodobnie wyglądał prototyp człowieka z Neandertalu.

Kraków, w marcu.

Wśród podań i baśni prawie wszystkich ludów spotykamy **opowieści o strasznych potworach**, t. zw. **smokach**, które były postrachem naszych przodków. Podania te opisują walkę bohaterów z potworami, z którymi krwiożerczymi potworami, z której zwycięstwo odnosił **wkońcu człowiek**, zazwyczaj dzięki podstępowi. Również nasze dzieje przedhistoryczne zawierają podania o smokach, z których najbardziej znanym jest podanie o smoku wawelskim, zglądonym z świata przez Kraka.

Opisy tych smoków odpowiadają najczęściej **opisowi potężnych gadów, żyjących**

w dawno minionych epokach geologicznych,

a noszących nazwę **zaurów**, ichtjozaury, enaljozaury, dinozaury, pteozaur i t. p. Przypuszczać też należy, że przechowane do dnia dzisiejszego podania o smokach są **spuścizną duchową po człowieku przedhistorycznym**, który staczać musiał krwawe walki z temi potwornymi gadami, dochodzącymi niejednokrotnie do olbrzymich rozmiarów.

Jakkolwiek paleontologia, tj. nauka o skamielinach i antropologia historyczna, tj. nauka o pochodzeniu człowieka i jego rozwoju odnosią pojawienie się człowieka do epoki, w której olbrzymie te gady dawno już wymarły, to jednak ostatnie odkrycia, dokonane przez amerykańską ekspedycję naukową w stanie Arizona (południowo-zachodni stan Stanów Zjednoczonych A. P.) przyniosły potwierdzenie hipotezy, że

człowiek istniał już w epoce rozmaitych zaurów,

widział je na własne oczy i pozostawił swym dalekim potomnym dane o spotkaniu się z temi potworami.

Najciekawsze ślady człowieka przedhistorycznego znalazła ekspedycja amerykańska, badająca pustynne obszary stanu Arizona w małej, żyznej dolinie Lee Canyon, w której znajdują się **śledziby szczepu indyjskiego Hava-Supał**. Są to **plaskorzeźby**, wyrzeźbione na skale nadbrzeżnej, będące dziełem odległych od siebie pokoleń, być może rozmaitych ludów, zamieszkujących na przestrzeni tysięcy wieków te okolice.

Niektóre z plaskorzeźb są **bardzo dawnego pochodzenia**, podczas gdy inne są dziełem późniejszych, w każdym jednak razie **przedhistorycznych artystów**. Są one wyrzeźbione na wielkiej skale czerwonego piaskowca, należącego do formacji dewońskiej, perijodu paleozoicznego (przypadającego na „średnie lata” ziemi). Skala ta znajduje się w wysokości 6 m nad występcem skalnym, porośniętym gęstymi zaroślami i nie jest osłonięta niczem przed działaniem wpływów atmosferycznych.

Wszystkie obrazy powstały w jeden i ten sam sposób, co zasługuje na specjalne podkreślenie, ponieważ sposób ich wykonania różni się zasadniczo od sposobu, w jaki powstały wszystkie inne malowidła, czy rzeźby przedhistoryczne, spotykane w rozmaitych punktach ziemi.

Czerwony piaskowiec, z jakiego zbudowana jest wspomniana skala

zawiera ślady żelaza,

które pod wpływem chemicznego działania atmosferycznego pokryło skalę w ciągu wieków **grubą, czarną powłoką**. Powłokę tę nazywają tubylczy Indianie „**laku pustynnym**”. Jeżeli przy pomocy twardego narzędzia, np. ostrego krzemienia usuniemy tę czarną powłokę, to wówczas wystąpi na światło dzienne **czerwony piaskowiec** i w ten sposób powstaje **czerwony obraz na czarnym tle**, który nie tylko że jest niezwykły, lecz **działa silnie kontrastowo**.

Jedyną drogą, na której malowidła te, a raczej plaskorzeźby, gdyż grubość „laku

pustynnego” jest dość znaczna, mogłyby zostać zupełnie zatarte, byłby **proces wietrzenia**, co jednak wymagałoby okresu milionów lat wskutek niesłychanej odporności powłoki żelaznej.

Malowidła przedstawiają ludzi, dalej małe zwierzę, podobne bardzo do psa, aczkolwiek może to być również dobrze wilk, słoń itd. Najciekawszy jest jednak

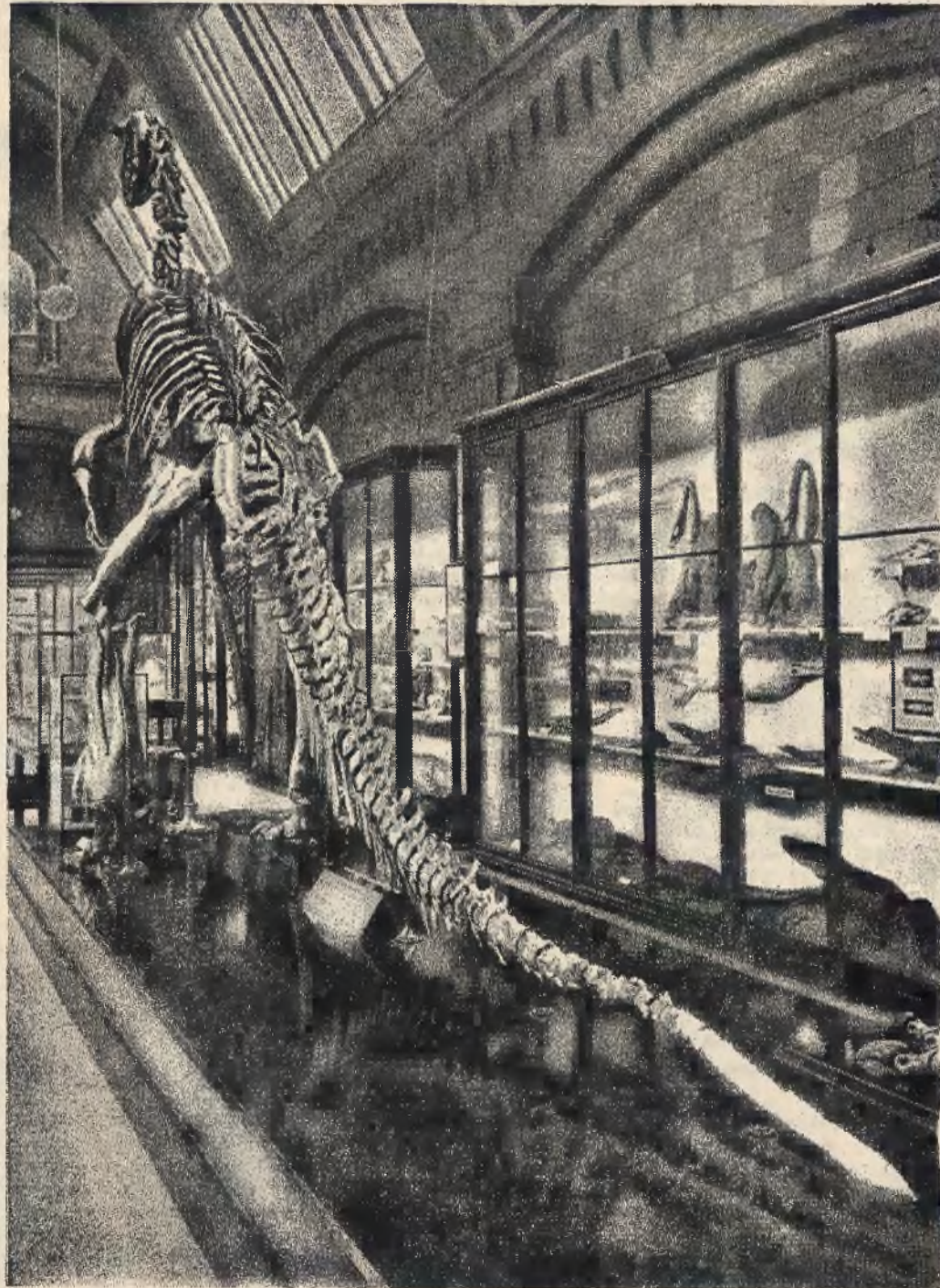
obraz dinozaura,

który podniósł się na tylny nogi, a więc przybrał pozycję, w jakiej mógł go obserwować człowiek pierwotny, kiedy olbrzymi gad obgryzał liście czy gałęzie ówczesnych bujnych lasów. Pozycja ta była poza tem charakterystyczna dla potwora, opierającego się **na olbrzymim ogonie**, gdyż jak tego dowodzą wykopaliska, dinozaury odznaczały się niezwykle małą czaszką, a natomiast nieproporcjonalnie potężnym ogonem. Uwiecznienie dinozaura w tej charakterystycznej postawie świadczy, że przedhistoryczny artysta **umiał widzieć olbrzyma na własne oczy i znać jego tryb życia**.

Nie musiał go zresztą szukać daleko, albowiem, jak świadczy inne wykopaliska, dinozaury były w tych okolicach **dość powszechne**. Jeszcze przed odkryciem omawianej przez nas skały z przedhistorycznymi malowidłami uczonej amerykańskiej dr Gilmore widział w pobliskiej pustyni Painted dobrze zachowane

skamieniałe odciski stóp dinozaurów

w skałach, należących do formacji triasowej perijodu mezozoicznego, a więc epoki, w której żyły te gady.

Szkielet dinozaura.

Gigantyczne jaszczurki zostawiły ślady swych nóg na **piasku nadbrzeżnym, dawno już zaginionego jeziora**. Piasek ten w ciągu wieków skamieniał i został przysypany nowymi warstwami piasku. Gwałtowna burza zwiłała te górne warstwy i w ten sposób skamieniałe ślady dinozaurów ujrzały po setkach tysięcy lat znowu światło dzienne.

Największy z odkrytych śladów jest długi na 40 cm i szeroki na 35 cm. Długość kroku olbrzyma wynosiła 130 cm. Między śladami łap zauważyć można

ślady ogona dinozaura,

kiedy ten stanął na tylnych nogach.

Wymiary, w jakich wyrzył dinozaura przedhistoryczny rzeźbiarz są następujące: wysokość 28 cm, największa szerokość 13,5 cm, długość nóg 9,5 cm, długość tułowia bez ogona 10 cm, długość szyi 12,5 cm i wreszcie długość ogona 24,5 cm. Rzeźbiarz zwrócił widocznie specjalną uwagę na fakt, aby dzieło jego przetrwało jak najdłużej, gdyż nie ograniczył się tylko na usynięcie „laku pustynnego”, lecz **wyrzył swe obrazy w skale do głębokości 6 mm**.

Piaskowiec, na którym odkryto te przedhistoryczne obrazy należy do starszej epoki, niż skały, na których pozostały swe ślady dinozaury. Innymi słowy, **piaskowiec ten był już skałą, kiedy dzisiejsze skały ze śladami dinozaurów były jeszcze piaskiem nadbrzeżnym**, co odpowiada współczesności naturalnych śladów dinozaura i sztucznego jego obrazu.

Jest rzeczą możliwą, że rzeka oblewała podnóże skały, na której artysta rzeźbił swe rysunki przy pomocy ostrego krzemienia. Obecnie koryto rzeki znajduje się 6 stóp, poniżej rysunków, co jest rzeczą zrozumiałą, jeśli się zważy, że rzeka musiała sobie wyżłobić w ciągu wieków głębsze koryto w twardej kamieniu.

Aby jednak głębokość ta zwiększyła się tak znacznie, potrzeba było

10 do 12 milionów lat.

Z tych czasów też pochodzą odkryte rysunki. Dla nas okres czasu 12 milionów lat przedstawia się jako olbrzymi, ze stanowiska jednak geologów, którzy wiek ziemi obliczają na ponad biljon lat, **jest to okres stosunkowo krótki**.

Profil człowieka z Neandertalu.

na tyle inteligentny, że wybrał dla swego dzieła materiał, który go przetrwał, co zrobił **zupełnie świadomie**, albowiem rysunek jego miał być prawdopodobnie znakiem ostrzegawczym dla członków szczepu i przyszłych pokoleń, aby się mieli na ostrożności przed potworami, jakie spotkać można w tej dolinie.

Na tej samej skale, na której znajduje się obraz dinozaura, ekspedycja uczonych odkryła w odległości kilku metrów

inny charakterystyczny obraz,

który jak się zdaje ma przedstawiać **słonia, napadającego na człowieka**. Słoń podnosi do ciosu rękę, niewiadomo czy dla obrony, czy dla ułagania życia. Linje faliste, zakrywające nogi człowieka, wskazywałyby na to, że stoi on po kolana w wodzie. Słoń nie ma kłów, jest to więc samica. Jak wiadomo, **w Ameryce słonie dziś nie żyją**, wyginęły one tam już przed wieloma tysiącami lat, na co wskazują pozostałości tych zwierząt, wykopywane od czasu do czasu w Ameryce Północnej.

Nie da się wykażać, który z tych dwóch charakterystycznych rysunków jest starszy, w każdym jednak razie stanowią one wymowny dowód, że **człowiek żył w Ameryce wespół z słoniami i dinozaurami**.

CIEKAWOSTKI.

300-lecie pióra samopiszącego.

Tak bardzo dziś rozpowszechniona rzeczka do napelniania jest o wiele starsza, aniżeli byśmy sobie wyobrażali. Oto niejaki Schwenter zdradza w swoim piśmie rozrywkowym „Godziny wytchnienia”, pochodzącym z r. 1636 tajemnicę sporządzenia sobie „pióra, trzymającego atrament”, a nawet podaje podobiznę takiego pióra. Radzi on, aby do sporządzenia sobie tego niezwykłego przyrządu do pisania użyć trzech trzonek piór gęsich. Dolny trzonek zacięty ostro służyć miał do pisania. Środkowy, w który zatknąć należało dolny, napelniano się atramentem, wydobywającym się z niego przez maleńki otwór za lekkim naciśnięciem. Trzeci wreszcie służyć miał do trzymania. W kilka lat później w opisie podróży do Paryża autor wspomina o jakimś jeszcze bardziej pomysłowym wynalazcy, który wyrabiał takie rzeczki ze srebra. W w. XVIII słyszy się dużo o piórach „piszących bez końca”, a w r. 1809 natrafic już było można na rzeczki do napelniania, niewiele różniące się od dzisiejszych.

Taksometr z przed 250 lat.

Zegar do mierzenia odbytej drogi **był już w użyciu rzed 250 laty**. Przechował się do naszych czasów obrazek z r. 1678, przedstawiający karoce, o przenośni, przenoszącej obroty tylnej osi na tarczę umieszczoną w tyle koła. Był to więc przyrząd do mierzenia przebytej drogi. Najciekawszy, że nie był to wynalazek zupełnie nowy. Już bowiem Vitruwius opisywał około r. 24 przed Chr. **mały wóz z przyrządem do mierzenia drogi**, a od tego czasu skonstruowano setki najrozmaitszych takich przyrządów. Obrazek, o którym mowa, jest dlatego charakterystyczny, że przedstawia on przyrząd do mierzenia drogi, zastosowany **po raz pierwszy w celach praktycznych**.

Jak wyglądała maszyna do kopjowania w roku 1650?

Wynalazcy XVII w. pomyśleli już o takim rzyrządzie, jak maszyna do kopjowania. Pewien nauczyciel w Kolonii sporządził sobie około r. 1650 **oryginalny aparat**, przy pomocy którego **mógł pisać równocześnie dwa listy**. Prymitywna ta maszyna do kopjowania składała się z dwóch równoległych rączek. W 100 lat później skonstruował Fryderyk v. Knauss, dyrektor gabinetu matematycznego **wiedeńskiego dworu cesarskiego** przyrząd o trzech równoległych rączkach, umożliwiający równoczesne pisanie trzech listów. „Właściwą” jednak maszynę do kopjowania wynalazł dopiero w r. 1762 hr. Leopold v. Neipperg, ojciec hr. Adama Adalberta Neipperga, morganatycznego męża Marji Ludwiki, wdowy po Napoleonie.

Na froncie rosyjsko-fińskim bez poważniejszych wydarzeń.

Berlin, 8 marca. — Według doniesień komunikatu wojskowego leningradzkiego okręgu wojskowego z dn. 6 marca, na froncie rosyjsko-fińskim nie było żadnych poważniejszych wydarzeń. Wojska rosyjskie bombardowały oddziały i obiekty wojskowe Finów. Podczas walk powietrznych kilka samolotów fińskich miało zostać zestrzelonych.

Pogłębienie stosunków gospodarczych niemiecko-jugosłowiańskich.

(-) Berlin, 8 marca. — Jugosłowiański minister gospodarstwa Andres, bawiący obecnie w Niemczech, celem zwiedzenia Targów Lipskich, przeprowadził w ostatnich dniach konferencje z szeregiem kierujących osobistości niemieckich. W czasie tych konferencji ujawniono wielokrotnie życzenie rozbudowania i pogłębienia niemiecko-jugosłowiańskich stosunków gospodarczych.

Włoska rada ministrów zbierze się w dniu 2 kwietnia.

(-) Rzym, 8 marca. — Włoska rada ministrów zbierze się na posiedzenie pod przewodnictwem Mussoliniego, we wtorek 2 kwietnia br.

Jak plutokraci traktują swych żołnierzy?

(-) Amsterdam, 8 marca. „Daily Herald” w sposób przykładowy podaje wiadomość, w jaki sposób traktuje się żołnierzy w Anglii, oraz jak się o nich troszczy w tym państwie.

Oto pewien ochotnik, który znalazł się we Francji z korpusem ekspedycyjnym, miał być, że względu na stan zdrowia, zwolniony. Miał on pretensję w sumie 15 funtów, należną mu z tytułu żołdu, jednak tej kwoty nie wypłacono mu. Wystąpił na 28-dniowy urlop zdrowotny, ale też nie wypłacono mu należnego żołdu, nie wydano karty żywnościowej, ani też legitymacji wojskowej. Zmuszony koniecznością ochotnik angielski zastawił swój płaszcz wojskowy, aby za uzyskane stąd pieniądze móc sobie kupić jedzenie. Pismo podkreśla, że wspomniany ochotnik brał udział w wojnie światowej jako żołnierz frontowy. (p).

Bułgaria pragnie sobie zaoszczędzić nieszczęść.

(-) Sofja, 8 marca. — Minister spraw zagranicznych Bułgarii Iwan Popoff wziął udział w zebraniu związku dziennikarzy bułgarskich w Sofji, w czasie którego wygłosił przemówienie. W przemówieniu tem m. in. oświadczył, że zarówno rząd bułgarski, jak i cała prasa bułgarska muszą sobie abracz za główne zadanie ochronę Bułgarii przed nadciągającą wojenną, a równocześnie przestrzegać ścisłej neutralności i pozostawać w przyjaźni i w stosunkach bliskiej współpracy ze wszystkimi, zarówno wielkimi, jak i małymi państwami. (p).

Holenderską łódź podwodną wydobyto na powierzchnię.

(-) Amsterdam, 8 marca. — Według najnowszych doniesień udało się wydobyć na powierzchnię holenderską łódź podwodną, która zatonała we środę rano. Wydobytą łódź podwodną przyholowano do portu.

Dwaj marynarze holenderscy nie dają znaku życia.

(-) Amsterdam, 8 marca. — Obecnie stracono już wszelką nadzieję na wyratowanie dwóch marynarzy, którzy zatopili wczoraj wraz z holenderską łodzią podwodną na wysokości Helder. Nurkowie nie otrzymali żadnej odpowiedzi na pukanie w pancerną łódź podwodną, która do połowy wystaje z wody.

Nawet we własnych portach angielskie okręty nie są już bezpieczne!

Lekkomyślna podróż z przygodami „Queen Elisabeth” — 1000 dolarów dziennie za schronienie w porcie nowojorskim.

(-) Nowy Jork, 8 marca. — Do portu nowojorskiego, w którym „Anglia — królowa Oceanów” z obawy przed niemieckimi łodziami podwodnymi ukrywa od początku wojny swoje olbrzymie morskie „Queen Mary” i „Mauretanie”, wraz z parowcami francuskimi „Normandie” i „Ile de France”, przybył obecnie, pod niezwykłym silnym konwojem brytyjskim najnowszy parowiec luksusowy „Queen Elisabeth” poj. 85.000 ton.

Z obawy, ażeby pewnego pięknego dnia nie musiano ogłaszać także straty tego luksusowego parowca, wysłano „Queen Elisabeth” w przedterminową „dziewiczą” podróż, nie czekając nawet na wykończenie wewnętrznych urządzeń. Pewnej nocy wypłynął ten statek z portu Clyde w Szkocji na 2 miesiące przed zupełnym wykończeniem.

W nowym Jorku, gdzie ludzie doskonale pamiętają o przechwałkach Churchilla i Chamberlaina na temat „nieistniejącego

już niebezpieczeństwa łodzi podwodnych i samolotów”, wywołała ta ucieczka przed atakami niemieckiej floty wojennej olbrzymią sensację. Ucieczka ta bowiem stanowi wyraźne przyznanie się Anglii, iż nie jest ona w stanie zagwarantować swoim własnym okrętom bezpiecznej przystani w swoich portach i, że w razie płacąc dziennie za bezpieczne schronienie należność portową w wysokości 1.000 dolarów.

Fakt, że bank Anglii bez przerwy wysyła złoto do Ameryki, dalej że wielcy właściciele ziemscy sprzedają ze stratą swoje latyfundijskie w Anglii i nabywają posiadłość ziemską za Oceanem oraz, że jeden olbrzymi morski za drugim mniś szuka schronienia w portach amerykańskich, stanowi niewątpliwie, dalszy dowód tego, iż oparli kapitaliści z nad Tamizy postanowili swoje owieczki wydać na pastwę losu i pozostawić swój własny naród nieuniknionemu przeznaczeniu.

Francja przytułkiem wszystkich wrogów Hiszpanji

Ostry protest „Informations” przeciw dwulicowej grze francuskiej.

(-) Madryt, 8 marca. — Dziennik „Informations” w artykule p. t. „Czy Francja wykona układ Jordana-Berar?” zamieszcza ostry protest przeciwko serdecznemu przyjęciu, jakim cieszą się we Francji zdracy i zbrodniarze hiszpańscy.

Ponadto Francja rzekomo zaprzyjaźniła z Hiszpanją, toleruje na swym terytorium istnienie olbrzymiej liczby hiszpańskich związków seperatystycznych i spiskowców. Dziennik stwierdza, że w obecnej chwili, za wyraźną zgodą rządu Daladiera, uprawiają we Francji swą groźną i zbrodniczą działalność około 22 organiza-

cje emigracyjne. Wszystko to sprzeciwia się układowi Jordana-Berar, który postanawia, że oba narody zobowiązują się do utrzymania szczerzej sąsiedzkiej współpracy. Każdy z narodów ma według tego układu obowiązek zakazania takiej działalności i propagandy, która może przynieść szkodę drugiemu partnerowi.

W tym wypadku dzieje się coś wprost przeciwnego, gdyż Francja systematycznie usiłuje obejść postanowienia układu. Dziennik stwierdza, że konieczna jest najostrejsza interwencja rządu hiszpańskiego.

„Rozwiązanie połowiczne oznaczałoby zdradę”

Apel o zjednoczenie w kwestji niepodległości Indji.

(-) Amsterdam, 8 marca. W dniu święta niepodległości Indji zwrócił się Pandit Nehru z gorącym apelem do narodu hinduskiego, aby w kwestji niepodległości Indji panowało u wszystkich stanowisko jednolite.

Wspomniany apel, którego treść opublikował dziennik „Indian Times”, m. in. zwraca się przeciwko głosom prasy angielskiej, które wywołały wielkie zamieszanie pojęć co do możliwości zawarcia ugody między Anglią i Indjami. Wspomniane dzienniki poświęcały wiele miejsca sprawom błałym i nieistotnym, natomiast przeoczyły kwestje o wartości zasadniczej.

Kongres jest skłonny każdej chwili położyć kres konfliktowi, bowiem sprawę pokoju przekłada nad wojnę, ale pokoju nie można osiągnąć za cenę wyzbycia się ideałów i wielkich celów, który msliuży naród hinduski.

W dalszym ciągu oświadczył Nehru, że konflikt nie jest bynajmniej zagadnieniem osobistym kilku mężów. — Jego przyczyna leży w rozwoju wypadków. Ministerstwa będą mogły dopiero wtedy ulec rozwiązaniu, gdy dotychczasowy system rządzenia w Indjach ulegnie zasadniczym zmianom i gdy zostanie uznana niepodległość Indji.

W dalszym ciągu oświadczył Pandit Nehru, że w Indjach zapanuje ostateczne uspokojenie umysłów dopiero wówczas, gdy zostaną przyznane prawa niezawis-

ści i umożliwienia stworzenia prawa konstytucyjnego według własnej i niczem nieokreślonej woli narodu.

W ostatnim zdaniu swego apelu oświadczył Pandit Nehru, że każda decyzja, która nie opiera się na tych podstawach, jest z gruntu fałszywa i nie doprowadzi do celu. W tych poważnych czasach wielkich zmagania byłoby zdradą sprawy indyjskiej zadowolić się częściowym lub przejściowym rozwiązaniem zagadnienia hinduskiego. (p).

Wielki pożar w Warszawie.

Warszawa, 8 marca. Warszawskie straże pożarna zostały we wtorek zaalarmowane celem ugaszenia niebezpiecznego pożaru, który wybuchł w wielkim domu przy placu Napoleona 9. Pożar wybuchł na czwartym piętrze, w lokalu zakładów elektrycznych okręgu warszawskiego, gdzie zapaliła się ściana, skutkiem błędów w instalacji wentylacji. W ciągu bardzo krótkiego czasu cały pokój stanął w płomieniach, które następnie przerzuciły się i na inne piętra.

Pożar odkryto dopiero wówczas, gdy już płomienie objęły dalsze piętra. Z czwartego, piątego i szóstego piętra płomienie dostały się aż do więźni dachowych, które także zaczęły się palić.

Prace około ugaszenia pożaru utrudniał w dużej mierze fakt zamarnięcia połączeń wodociagowych. Wodę musiano pompować ze zbiorników, jednak wreszcie, po trzech-godzinnej walce z ogniem, udało się pożar całkowicie ugasić.

Z DNIA.

Wielka awantura.

Niema człowieka, któryby w młodości nie marzył o wielkich wyczynach. Jednemu śnił się laury bokserkie, drugi chce być biskupem, trzeci chce być sławnym generałem, któryby zdobył pół Europy, ten i ów chce być szoferem lub też wielkim tenisistą.

Ja również nie mogłem wymarzyć się z pod ogólnej reguły i wyobrazałem sobie rzeczy, które miały mnie uczynić sławnym.

Fotografie moje miały ukazywać się w wystawkach pismach świata z adnotacją „...człowiek, który stał się tematem rozmów obu kontynentów”. Widziałem siebie wychodzącego na ulicę w otoczeniu rozentuzjowanego tłumu, który błagał mnie o podpis na fotografii lub pomiatkę w postaci guzika, starej chustki do nosa, zaprotelowanego weksla, czy kawałka krawatki. Widziałem siebie również w olbrzymiej sali, której tualety wieczorowe pań, kosztowne biżuterje, czerń i biel fraków nadawały uroczysty nastrój. Ja zjawiałem się na estradzie i — zależnie od zawodu jaki sobie wybrałem — produkowałem się z niebywałym sukcesem. Śpiewałem jak Curuso, przemawiałem jak Demostenes, prowadziłem odczyty filozoficzne, jak filozof z Królewca Emanuel Kant lub też robiłem co innego, ale zawsze z niebywałym sukcesem.

Chciałem przeżyć wielką wspaniałą jedyną w swoim rodzaju awanturę, przez duże „A” oczywiście. I ostatecznie było mi obojętne, czy będę poszukiwaczem złota w Alasce, wielkim literatem, słynnym automobilistą, malarzem, ministrem, bylebym poznał życie w jego najciekawszym wydaniu, najbardziej godnym przeżycia.

Wielka awantura za wszelką cenę.

Ale coż się stało? Jak zwykle i tym razem projekty pozostały projektami, życie poszło swoim torem, nie licząc się bynajmniej z moimi życzeniami, i wogóle wszystko ułożyło się inaczej. Poznałem kiedyś młodą i, zdawałoby się na pierwszy rzut oka, ładną pannę, która z wielkim zainteresowaniem przysłuchiwała się moim opowieściom o prauskości. Przeżywała razem ze mną wszystkie wzruszenia, jakie miały mnie spotkać, entuzjastycznie chwyciła się moją sławą, oczyma fantazji widziała moje sukcesy i wogóle zdawała się być idealną towarzyszką dla człowieka, który postanowił stać się sławnym. Okazało się jednak, że modrookie dziewczę miało znacznie poważniejsze i mniej fantastyczne projekty i usposobienie, jak mnie się zdawało.

Pewnego razu ni stąd ni zowąd zostałem jej mężem.

Bez ostrzeżenia, bez żadnego przygotowania, bez żadnego treningu w tym kierunku, no i nie ubezpieczysz się w żadnym towarzystwie ubezpieczeń. I tak przyszedł różny sprawy i obowiązki, nowe przeżycia, a marzenia o Wielkiej Awanturze, jakoś gdzieś ukryły się w zakamarkach duszy.

Ale wkrótce okazało się zupełnie coś nowego: o ile dawniej marzyłem o tej jedynej Wielkiej Awanturze, o tyle teraz, w kilka tygodni po ślubie... wielkie awantury powtarzały się niemal codziennie. Gdy prosiłem ją, aby zechciała poskramiać — swoje usposobienie, oświadczyła mi, że czyni to tylko dla mojego dobra, gdyż pożycie małżeńskie stanowi najcięższy trening, po którym dopiero można odważyć się na wielkie przygody.

Ale mam wrażenie, że trening ten jest tak męczący, że już wogóle wszystkiego mi się odechce.

Xerez.

E. R. JASTRZĘBIEC — Kielece.

Przebaczenie.

Każda idea ma swoją karykaturę. Niejeden z nas obserwował i obserwuje sentymentalizm chłopski, w całym rozpędzie emancypację kobiet, demagogów, których dążności realizują się w oglądaniu tłumów i w zajmowaniu przez nich następnie różnych „stołców” dygnitarskich, jak to było za „dobrych” czasów ozonowych... i t. p. Karykaturę ma każdy kierunek literacki, artystyczny, naukowy; karykaturę swoją ma nawet każdy człowiek wybitny w swoich naśladowcach. Teoria Darwina dowodzi, że człowiek pochodzi od małpy. Materjalizmowi zarzucają twierdzenie, że w naturze istnieje tylko materia. Dla bardzo wielu pozytywizm, to taki kierunek, który człowiekowi każe przedewszystkiem myśleć o własnym interesie. Cechą charakterystyczną sztuki i poezji nowoczesnej jest również to, że jej rozumieć nie można. W takiej to uproszczonej i powierzchownej formie przechodzą

do ogółu wielkie idee, wielkie dzieła i wielcy ludzie.

Tlum zazwyczaj sprowadza wszystko do swego poziomu: orły ściga za szczytów i zamyka je w klatce. Każdą myśl głęboką czy podniosłą tłum chwytą w swe ordynarne brudne ręce, ażeby je splaszczyc, zniszczyć, uproszczyć, wygłada to potem jak piękna kobieta w zniszczonym futrze. Niema tak głębokiej myśli, ani tak szlachetnego uczucia, ani tak wzniosłego czynu, który przeszedłszy przez pryzmat myśli i uczuć tłumy nie stałby się ordynarnym głupstwem.

To też nie bez słusznego często zapytuje mowca, oklaskiwany przez słuchaczy, a dbały o „ścisłość” i „głębokość” swej myśli: „czym jednak głupstwo powiedział?”

I oto znowu mamy karykaturę wielkiej idei. Ludzkość od wieków dąży do tego, ażeby jednostce dać jaknajwiększą możność rozwoju jej cech indywidualnych, rozwoju tego „ja”, które odróżnia każdego człowieka od innych ludzi. Wszystkie wielkie walki, które przepełniają dzieje były to właściwie walki o emancypację jednostki; walki o stworzenie takich warunków społecznych, któreby człowiekowi pozwoliły być samym sobą, nie tylko odbitką

pewnego stałego wzoru, bronionego przez prawo i przez opinię publiczną.

Zniesienie niewolnictwa, zniesienie przywilejów szlachty, uznanie wszystkich wobec prawa — były to pojedyncze etapy wielkiego pochodu ku indywidualizmowi. Droga do celu jest jeszcze daleka. Ale hasło brzmi coraz donośniej, coraz świadomie.

Nie tylko w nauce, lecz i w literaturze i sztuce słyszemy krzyk jednostki, wołającej o rozpętanie jej więzów.

„Gdybyśmy mieli odwagę wyznawać wiarę zdobytą, zamiast utraconej, — mówi znana Ellen Key — wyjawiać zasady, jakie posiadamy, nie zaś te, w jakich nigdy nie żylibyśmy, własne doświadczenia cenimy, chociażby różniły się one od doświadczeń naszych braci, gdybyśmy własne zwątpienia śmiało zachowywali pomimo, że w innych napotykalibyśmy pewność, gdybyśmy sobie pozwalali na poznanie zasług swych przeciwników i uznawanie błędów swych towarzyszy myśli, gdybyśmy byli szczodrobliwi w darzeniu swem zaufaniem, a wstrzymywali w ferowaniu wyroków! Gdybyśmy posiadali odwagę do zachowywania się z pokorą względem tego, czego nie wiemy, ale byliśmy dumni z pewności zdoby-

tej! Gdybyśmy rozuchwalili się aż tak, by żyć według własnego widzimisie i z własnych źródeł pomocniczych, własnego używali gustu i nauczyli się znosić to samo u innych. Gdybyśmy spróbowali cenić pobudki innych, nawet zmuszeni do zwalczania ich poglądów, lub też poglądy ich ganić, chociażbyśmy osobiście ich wiele szanowali, postadalibyśmy wolność, nie tak jak obecnie zagnany do obór, zakorkowanymi w butelki, zaopatrzonymi w etykiety, rozsortowanymi na partje, wyliczonymi w katalogach, podzielonymi na kategorie...” Wtedy ujrzelibyśmy nowe, piękne życie, i może ujrza je takim wymarzeniem nasi bardzo odlegli potomkowie!

Ażeby zupełnie indywidualizm był możliwym, potrzeba głębokich przekształceń wewnętrznych w człowieku, potrzeba, ażeby jego uczucia, pragnienia, czyni, cała jego istota duchowa godziła się z istotą duchową jego bliźnich; ażeby jego postępowanie nie było wyłącznie krzywdą dla innych, jak to bywa dzisiaj.

MIGAWKI.

Plotki o plotkach.

Kraków, 8 marca.

Plotka musiała zostać wymyślona przez ludzi złych, a przytem słabych. W samym pojęciu słowa plotka mieści się coś, co musi komuś przynieść szkodę. W swem, dość długim już życiu, nie spotkałem ani jednej plotki, któraby przyniosła komuś jakiś pożytek, lub korzyść.

Byłoby błędem, gdybyśmy sadzili, że plotkowanie jest wyjątkowym przywilejem kobiet. Jest raczej wręcz przeciwnie. O ile bowiem rzeczywiście kobiety lubią plotki i lubią plotkować, to jednak mężczyźni, którzy zazwyczaj poprawiają wszystkim, co kobiety robią, doprowadzili plotkę do wyjątkowo pewnego rodzaju doskonałości. Plotka, wymyślona i puszczona w obieg przez kobiety rani, ale jest przytem śmieszna przez swoje ujęcie. Plotka, której autorem jest mężczyzna — zabija, choć ofiara plotki umiera odradza.

Czasz obecne oczywiście sprzyjają rozwojowi plotek. Tych niepoważnych plotek, które noszą na sobie jeszcze „przedwojenne” piętno, jak i tych poważniejszych, których istotnym celem jest zabicie — fizyczne, albo moralne.

Plotka jest pewnego rodzaju sądem i to sądem najsurowszym i najbezwzględniejszym. Przeciwno wyrokom plotki niema apelacji. Sąd plotki tem się także różni od sądu „zwyczajnego”, że kiedy w zwyczajnym sądzie można powołać świadków, obronić się i uzyskać wyrok uniewinniający, to w sądzie plotki świadkowie, nawet najpoważniejsi, nie odgrywają roli. Nawet „zeznanie” i oświadczenia ludzi bardzo wiarygodnych, poważnych i statecznych, nie są w stanie przeciwważyć oświadczeń jakiegóż tajemniczej, niezbadanej osoby, która z całą pewnością stwierdza to, czego zwykle nie widziała i nie słyszała.

Jeśli ktoś próbuje walczyć z plotką — wcześniej czy później w całym dochodzeniu musi natrafić na „jakąś panią, która powiedziała”, lub „jakiegoś pana, który dobrze wie”, ale których nazwisk nigdy nie można stwierdzić. Każdy, kogo przyłapie się na puszczaniu plotek w obieg, oświadcza z poważną miną, że powiedział mu o „tem” jakiś pan, czy jakaś pani, ale zobowiązał się „słowem honoru” do niewyjawiania nazwiska.

Właściwie niema różnicy między plotką a donosicielstwem. Podczas gdy jednak donosem brzydymy się wszyscy, a denuncjantów uważamy za najgorszy typ człowieka, to jednak plotka jest w powszechnym użyciu i nikt nie uważa za zbrodnie przykładać ręki do tego „zbożnego” czynu.

Plotki puszczają w obieg zazwyczaj nasi przyjaciele. Są oni „najlepiej” zazwyczaj poinformowani, no a z drugiej strony nieprzyjacielem są o wiele ostrożniejsi w plotkowaniu, gdyż wiedzą, że będzie im kiedyś trudniej udowodnić oszczerstwa i kłamstwa.

Plotki puszczają się dzisiaj nie tylko w odniesieniu do osób prywatnych, ale także w odniesieniu do całych państw i narodów. Przy pomocy plotek szerzy się panikę i trwogę, na plotkach buduje się cały misterny gmach. Ale gmach ten może runąć, kiedy do głosu dojdzie szersza, odważna i poważna prawda.

Z tem się jednak nikt nie liczy, każdy bowiem ma w zapasie „poważną i dobrze poinformowaną osobę”, której nazwisko osłonięte jest „słowem honoru”. Za tym „bunkerem” siedzi sobie ów szkodnik społecznie bezpiecznie i wypuszcza w świat zjadliwe ostrze plotki, plotki, która jemu samemu nigdy nie pomoże, ale wielu innym osobom może przynieść szkodę, a nawet przyczynić się do nieszczęścia.

To jest zdaje się istotnym i jedynym celem naszych plotkarzy męskiego i żeńskiego rodzaju...

UCZCIWY DOKTOR.

— Panie doktorze! Mam straszne bóleści w okolicy wątroby. Co to może być?
— Któż może wiedzieć. To dopiero sekcja pokaże.

Od dziś

można otrzymać wszędzie
w ulicznej sprzedaży 30 gr.
nowy numer w cenieJest stronami
KURJER POLSKIPełnych
12 stron!Druk dwukolorowy.
Wychodzi
co dwa tygodnie.

Objętość zwiększona!

Z treści: Polscy robotnicy jadą do Niemiec. —
Szczęść Bożej! — Odwiedziny kopalni soli
w Wieliczce. — Obrazki z Warszawy. —
„Szczury wodne”. — W międzynarodowym
raju sportu zimowego w Sestriere
(Włochy). — Krótkie opowiadania. — Za-
gadki. — Wiadomości aktualne.

Gen. Melchiori zwiedza Kraków

Zakończenie podróży informacyjnej generała milicji faszystowskiej.

(—) Kraków, 8 marca. — Znany włoski publicysta, generał milicji faszystowskiej Melchiori we czwartek wieczór po zakończeniu swej wizyty w Krakowie opuścił teren Generalnego Gubernatorstwa.

Drugi dzień swego pobytu poświęcił dostojny gość zwiedzaniu różnych obiektów, które dały mu sposobność, dzięki naozycznym spostrzeżeniom, wyjaśnienia szeregu zagadnień, co do których w opinii światowej panują czestokroć podzielone opinie.

I tak, szczególnie zwiedzenie krakowskiej dzielnicy żydowskiej pozwoliło gen. Melchiori poznać niedające się opisać warunki, panujące tam od dziesiątków lat. Jako kontrast mogło posłużyć gen. Melchiori zapoznanie się ze zdrowotnymi socjalnymi stosunkami, — zaprowadzonymi przez władze niemieckie w ciągu niewielu tygodni w tej dzielnicy.

Szczególnie silne wrażenie wywarło na gościu włoskim zwiedzenie żydowskiego obozu dla uchodźców, zorganizowanego przez władze niemieckie, który dzięki swe-

mu porządkowi i czystości stanowi jaskrawe przeciwieństwo do brudu, panującego w ghetto, jak również gmachu administracyjnego, w którym pod kierownictwem władz niemieckich, przedstawiciele gminy żydowskiej zawiadują 80.000 żydów, zamieszkałych w Krakowie, celem zapobieżenia rozszerzaniu się chorób zakaźnych wśród ludności polskiej.

Gen. Melchiori zwiedził następnie areszta policyjny. Panująca tam wzorowa czystość i porządek uczyliły na gościu włoskim tak silne wrażenie, że oświadczył on, iż wolałby raczej być tutaj aresztantem niż mieszkańcem brudnego ghetto.

W południe podejmował gen. Melchiori szef dystryktu krakowskiego gubernator Wächter, który, jako wytrawny znawca Włoch, powitał przedstawiciela zaprzyjżnionego mocarstwa faszystowskiego serdecznym przemówieniem w jego ojczystym języku. W zakończeniu swej wizyty gen. Melchiori zwiedził zamek i inne zabytki Krakowa.

Nie zaimponujemy Babilończykom.

Kraków, 8 marca.

Pomimo licznych wynalazków, które zdają się być przywilejem XX-go wieku, okazuje się przy dokładniejszym zbadaniu sprawy, że równa technika, jaką my dziś się szyczymy, odznaczały się starożytno ludu Babilonii, Asyrii i Egiptu. Poruszono teraz w prasie sprawę projektu budowy tunelu pod Kanałem La Manche, o którym mówiono od wielu lat. Na pierwszy rzut oka projekt ten robi wrażenie wycinka z fantastycznej powieści Juliusza Verne, przy bliższym jednak zbadaniu okazuje się, że podobne rzeczy budowano naprawdę i że projekt sam w sobie jest możliwy do zrealizowania. Na tle tego projektu warto przypomnieć znaną swego czasu, przed wojną światową powieść Kellermana p. t. „Tunel”, która narobiła wiele hałasu.

Jeżeli już mowa o tunelach, to przypomnijmy najważniejsze z nich: W roku 6000 przed Chr. zbudowali Babilończycy pierwszy tunel pod rzeką Eufrat, o długości 900 m., który wprowadził się nie zachował do

naszych czasów, ale mimo to należał do najwspanialszych konstrukcyj technicznych starożytności. W roku 1912 zbudowano tunel podziemny o długości 450 m. W roku 1933 zbudowano tunel w Antwerpii pod rzeką Scheldą o długości 2100 m. Ogromny tunel zbudowali dwa lata temu Amerykanie nadając mu imię prezydenta Lincoln, o dług. 2440 m., jak również w roku 1927 drugi tunel pod Hudsonem w Nowym Jorku o długości 2820 m. Te tunele amerykańskie nie są jednak bynajmniej najdłuższe: przewyższają je znacząco tunele angielskie, n. p. zbudowany w r. 1935 Mersey-Tunnel w Liverpoolu o długości 3400 m. Jest on najdłuższym tunelem świata, mimo to jednak stanowiłby jedynie 1/10 tunelu łączącego Dover z Calais.

Zobaczmy teraz jakie długości tunelów na ziemi i głębokości zostały uzyskane przez technikę współczesną: otóż tunel simpleński przedzierający się przez wnętrza Alp wynosi 19.730 m, natomiast sięga głębokości 2130 m (względnie wznosi się

pod ziemią do tej wysokości). W okolicy Przybram w Czechach znajduje się najgłębsza kopalnia Europy, mająca głębokość 1311 m, natomiast najgłębszą kopalnię światła spotkamy w południowej Afryce, o głębokości 2500 m. Ale i kopalnie Górnośląskie osiagają niebyle głębię, dochodząc do 250 m. Warto wspomnieć, że fundamenty drapaczy chmur w Ameryce posiadają minimalną głębokość 30 m.

Sen następstwem
wzmózonej czynności wątroby.

W ostatnich czasach wykryto bardzo ciekawy związek, jaki zachodzi między potrzebą snu u człowieka i zwierząt, a czynnością wątroby. Wątroba, jak wiadomo, posiada bardzo różnorodne zadania. Z jednej strony wytwarza ona żółć, odgrywającą ważną rolę w procesie trawienia, z drugiej zaś magazynuje węglowodany, zamieniając cukier w glikogen, wytwarza moczownik i kwas moczowy, unieszkodliwia jady, ulegające wchłanianiu przez przewód pokarmowy, a wreszcie regeneruje, odnawia krew przez gromadzenie żelaza, niezbędnego dla wytwarzania się hemoglobiny, czyli czerwonego barwnika krwi. Stwierdzono, że proces wydzielania żółci u człowieka jest najintensywniejszy w ciągu dnia, najsiłniejszy w nocy, podczas snu. Inne natomiast czynności wątroby występują najsiłniej w nocy, a więc w czasie minimalnego wydzielania żółci. Wprost przeciwny związek między uczuciem zmęczenia i pragnieniem snu a czynnością wątroby stwierdzono u królika. U królika mianowicie stan senności i ociążałości występuje za dnia i w tym czasie też dało się stwierdzić u niego wzmózoną czynność wydzielczą wątroby.

KRONIKA.

Utworzenie Izby Zdrowia
w Generaln. Gubernatorstwie.

(—) Kraków, 8 marca. — Generalny gubernator dr. Frank, na wniosek kierownika wydziału zdrowia i opieki sanitarnej Urzędu Generalnego Gubernatora, kierownika oddziałów szturmowych i krajowego naczelnika służby zdrowia dr. Walbauera, wydał zarządzenie dotyczące utworzenia Izby Zdrowia dla Generalnego Gubernatorstwa.

Izbie tej podlegają wszystkie zawody, czynne w służbie zdrowia na terenie Generalnego Gubernatorstwa, jak lekarze, lekarze-dentyści, technicy dentyści, fizycyści i akuszerki.

Osoby przynależne do wymienionych zawodów narodowości niepolskiej zostaną przydzielone do osobnych sekcji Izby Zdrowia, skutkiem czego osoby wykonujące zawód służby zdrowia a przynależne do narodowości polskiej będą podlegały zupełnie odrębnej administracji względnie nadzorowi służbowemu, niż odnośnie osoby narodowości niepolskiej.

STAN WODY NA WIŚLE uległ dalszym zmianom. Woda opada. W Krakowie w dniu 8 marca o godzinie 8 rano poziom wody wynosił minus 250, w Zawichostku tegoż dnia o godzinie 7 rano plus 160. — Lód stoi.

MYSLI.

Pochlebstwo jest fałszywą monetą, która zawdzięcza swój obieg naszej próżności.

* * *

Zasługi ludzkie — jak owoce mają swoje odpowiednie sezony.

* * *

Lubimy zawsze tych, którzy nas uwielbiają, ale niezawsze lubimy tych, których sami uwielbiamy.

Tak wyglądają najwyższe wloty ducha ludzkiego w ordynarnych rękach tłum.

Dążności, na których dnie leży gorąca miłość ludzkości, najwyższy altruizm przetłumaczono na język życia praktycznego — jako upoważnienie do lekceważenia cudzych cierpień, cudzej krzywdy na drodze do zaspokojenia własnych namiętności i popędów.

Wszystko zrozumieć — to wszystko przebaczyć — mówi indywidualizm. Przebaczyć — zgoda, ale nie usprawiedliwić! Różnica tu wielka.

Przebaczenie to tylko uznanie psychologicznej, wewnętrznej konsekwencji pobudek, które doprowadziły do przestępstwa, to odstępowanie od zasady sprawiedliwości, w imię subiektywnej podstawy złego czynu.

Usprawiedliwienie go — to zaprzeczenie jego charakteru zła, to uznanie go za zgodny z zasadami bytu społeczeństwa, ale usprawiedliwić można tylko to, co nie gwałci podstaw prawa i moralności.

Pod wpływem gwałtownej namiętności niezależnej od woli ludzkiej kobieta łamie życie męża i gubi przyszłość swoich dzieci — można jej przebaczyć.

Urzednik źle płatny — przez przywiązanie

do swej rodziny zmuszony biedą popełnia nadużycie — można mu przebaczyć.

Człowiek głodny — kradnie bochenek chleba — można mu przebaczyć!

Ale nigdy usprawiedliwić!

Przebaczyć — to znaczy zrozumieć psychologicznie pobudki czynu, a pobudki te istnieją zawsze.

Niema zbrodni, którejby jej sprawca psychologicznie nie uzasadnił. Rzecz naturalna. Wszak popełnił ją pod wpływem pobudek, które dla niego były zupełnie logiczne i konieczne prowadziły do występku, gdyby bowiem nie były takie dla niego nie byłoby ich skutku.

Niejednokrotnie miałem sposobność słyszeć w czasie przewodów sądowych wynurzenia zbrodniarza, który mordował ludzi dla ograbienia ich z kilku złotych, lub kilkudziesięciu groszy. Kiedy słucałem jego opowiadania, zdawało mi się, że w warunkach, w których znalazł się w inkryminowanym czasie, musiał tak uczynić. Takie mniej więcej wrażenia robią wyznania każdego przestępcy i winowajcy.

Czyż dlatego można każdego usprawiedliwić? Oto dochodzą do sedna swego artykułu. Szło mi o wskazanie błędnej, karykaturalnej wykładni nowych prądów a raczej ukazu-

jących się w nowej szacie zasadniczych pierwiastków ducha ludzkiego i wskazanie nadużycia, którego ofiarą pada głęboka zasada indywidualizmu.

Błąd polega na przypuszczeniu, że indywidualizm znosi odwieczną zasadę prawa i moralności, która żąda, ażeby swoboda jednostki kończyła się tam, gdzie się zaczyna swoboda innych; ażeby namiętności ludzkie zatrzymywały się na granicy, za którą leży cudza krzywda.

Już wyżej powiedziałem, że społeczeństwo wtedy tylko będzie mogło zrobić ustępstwo dla jednostki, kiedy duch jej utożsamia się z jego duchem.

Ale człowiek dzisiejszy ze swymi drapieżnymi niemal instynktami, ze swym bezbrzeżnym egoizmem, musi być trzymany na łańcuchu formuł i nakazów społecznych, musi ulegać krepującym więzom, które rozluźniać się będą w miarę tego, jak w duszy ludzkiej rozświecać się będzie uczucie miłości i stanie się w niej tak stałym i koniecznym jak dzisiaj jest tam egoizm i nienawiść.

Ci, którzy o tem zapominają w imię indywidualizmu tworzą jego karykaturę.

Wszystko bowiem można przebaczyć, ale nie wszystko można usprawiedliwić.

dualizm absolutny będzie możliwy wtedy dopiero, kiedy utożsamia się zupełnie z duchem społecznym. I do tego właśnie dąży ludzkość od lat tysięcy i dążyć nie przestanie. Czy i kiedy stanie ona u celu? — powiedziec nie można.

Może być, że królestwo Boże zapanuje kiedyś na ziemi. A może nie jest ono z tego świata...

Bądź co bądź jest ono bardzo dalekiem.

A kiedy jasne duchy ludzkości krwią ockają, wspinając się na skaliste wyżyny, kiedy giną orlemy latając szlaki, kiedy wiją się w bólach i cierpieniach, aby rozpuścić wlezy, które opłoty duszę ludzką wtedy...

„Większość tak mało rozmyślała — mówi wzmiankowana Ellen Key — nad indywidualizmem, iż wyrażenie „wolność jaźni” niechętnie wywołuje w jej fantazji obraz np. jakiegoś „pana”, rozpoczynającego dzień swój położeniem nóg na stole, a kończącego uwiedzeniem żony swego przyjaciela, w antraktach zaś udaje się mu popełnić fałszerstwo weksla lub czeku, a nawet i morderstwo. Inni, których fantazja ma polot łagodniejszy, wyobrażają sobie jednak, że wywołanie jaźni obejmuje to, że każdy może iść swobodnie przez życie z swoimi popędami i namiętnościami...”

